

Це золото сріблить моє волосся,
Мов ласка дурно куплених жінок.
І гнеться скло. І знову довелося
Покластися на вірші і вино.

Все як в Парижі.
Але не в Парижі.
Все – як раніше.
Але друзі де?
Під запорожців дешево підстрижені,
Шукають степ.

А я бреду колгоспними дорогами.
Вони найбільш у світі нічії.
І кожна доля під хрестами строгими
Ще сорок доль в журбі своїй таїть.

Нові українці і нові колгоспниці...
Хтось наверху зове електорат.
Московка юна: "Госпадзі і Госпадзі!" –
На тиху й сильну течію Дніпра.

Щоби умерти, батьківщини досить вже...
Але не досить, щоб перемогти.
Коли вже завтра наїмося досита,
Тоді і будем ворога трясти!

Але наразі...
Молохом і мотлохом
Рослинний біль біліє навесні.
І гнеться скло.
І непотрібно подвигу.
Й пташки летять –

Щасливі
Та сумні.